

Priecājas un brīnās

- "Mēs ar Ievu esam dzimuši apmēram mēneša attālumā, bet abi Suņa gadā un Vērša zīmē. Ievai dzimšanas diena bija 22. aprīlī, man – 20. maijā," saka pazīstamais mūziķis un grupas Pērkons līderis Juris Kulakovs. Šovakar pulksten 19 Nacionālajā teātrī notiks Ievas Akurateres un Jura Kulakova 51 gada jubilejas koncerts Dubults nepļīst.

Ieva grib ballīti

"Šajā reizē tā ir Ievas iniciatīva," par šovakar gaidāmo dubultjubilejas koncertu saka Juris Kulakovs, kurš uz Nacionālā teātra skatuves savu dzimšanas dienu ir svinējis jau trīs reizes – kad viņam palika 40, 41 un 42 gadi. "Kaut kādi muļķīgi gadi... Un tagad jau nav mazāk muļķīgs," mūziķis pasmaida un izstāsta, ka pērn, kad abiem ar Ievu bijis tā saucamais apaļais cipars, viņi to apzināti noignorējuši. "Arī mūsu Pērkona Raimonds [Bartaševičs] teica, ka nav ko ākstīties, ka nevajag svinēt. Bet nu šogad tas tomēr notiks, jo Ieva gribēja sarīkot ballīti un šo faktu kaut kādā veidā atzīmēt."

Šovakar gaidāmā koncerta pirmā daļa plānota akustiskā noskaņā – Ieva Akuratore kopā ar grupu Lidojošais paklājs izpildīs savas kompozīcijas liriski saulainās noskaņās. Savukārt otrā daļa būs klasiskā latvju roka skanējumā, un tā savukārt būs veltīta Jurim Kulakovam. Grupa Pērkons izpildīs savus visu laiku labākos paša jubilāra komponētos hitus. Kā viesmākslinieki koncertā uzstāties aicināti Normunds Šnē, Nauris Puntulis, Reinis Sējāns no grupas Cosmos, kori Gaudeamus (Ivara Cinkusa vadībā) un Baltais koris (Kaspara Adamsona vadībā).

Ievas Akurateres un Jura Kulakova 51 gada šūpuļsvētkus režisējusi aktrise Raimonda Vazdika, koncerta vadītāju lomā pieaicināti Indra Burkovska un Normunds Rutkis, un tas tiks filmēts un vēlāk izdots DVD.

Šnē iepūtīs astoņas taktis

"Man jau liekas, ka tā dzimšanas diena ir tikai tā, starp citu," saka Juris Kulakovs un, mazliet aizdomājies, tomēr secina, ka nav gan starp citu. "Galū galā Ieva ar savu Lidojošo paklāju ir saņēmusi Latvijas mūzikas ierakstu Gada balvu kā Labākais alternatīvās mūzikas albums, un tas arī skanēs koncerta pirmajā daļā. Vēl viņa pati uz savu roku ir sarunājusi vīru kori Gaudeamus un Nacionālo bruņoto spēku štāba orķestri, vēl arī Normundu Šnē, kurš, starp citu, kādreiz jaunībā, kad mēs bijām vēl studenti, bija viens no pašiem pirmajiem Pērkona skaņu režisoriem. Un vēl Ieva gribēja, lai otrajā daļā atskanētu mūsu dziesma Pērkons dārd!, ko neesam spēlējuši vairāk nekā divdesmit gadu, un Normunds Šnē pat piekritis šīs dziesmas sākumā iepūst savā obojā kādas astoņas taktis..."

Tiem, kas nezina vai ir piemirsuši, Juris Kulakovs izstāsta un atgādina, ka Pērkons dārd! ir grupas Pērkons tituldziesma. "Tas ir Rūdolfa Blaumaņa dzejolis, un faktiski Pērkonom šī ir vienīgā dziesma ar Blaumaņa dzeju. Kaut kā reiz uzdūros dzejas antoloģijā uz šādu dzejoli, un tas kļuva par Pērkona gandrīz vai himnu: "Pērkons dārd, tam atbals rodas,/Tūkstoškārtām viņa graužas./Manu sirdi jūsmas pilda,/Redzot, kā pa dabas ēku/Iet, kas mūžam tik un cilda:/Daiļums savienots ar spēku.""

Juris Kulakovs stāsta, ka vīru kora Gaudeamus producēti gribējusi ierobežot kora sastāvu līdz 20 cilvēkiem, jo uz skatuves nav tik daudz vietas, taču koristi apvainojušies, jo viņi visi ļoti vēlas piedalīties šajā koncertā. "Tas nozīmē, ka viņi būs visi, kādi četrdesmit vai piecdesmit," mūziķis pasmaida un teic, ka līdzīgi bijis ar Nacionālo bruņoto spēku štāba orķestri – arī viņi būs visi. "Vispār, ja godīgi, man nav ne jausmas, kas tur notiks un kā tas būs. Bet būs sirsnīgi, par to gan es nešaubos!" piebilst izcilais komponists.

Vīru koris Gaudeamus kopā ar grupu Pērkons un diriģentu un solistu Ivaru Cinkusu šajā jubilejas koncertā izpildīs dažas dziesmas no Jura Kulakova apcerīgi pacilājošās kantātes ar Eduarda Veidenbauma dzeju Mīlestībā vilņo krūts, kuras pirmatskaņojums bija pērn 12. novembrī Rīgas Kongresu namā par godu Latvijas 90. dzimšanas dienai. Mūziķis atzīst, ka izjūt garīgu radniecību ar Eduardu Veidenbaumu, un viņš nebeidz brīnīties, kā šīs dzejas joprojām spēj būt aktuālas un skanēt mūsdienīgi.

Un līgavas Kristiānas čells

Juris Kulakovs atzīst, ka viņu nesaista dzimšanas dienu svinēšanas, un, taujāts par dāvanām, mūziķis teic, ka viņam ir grūti iedomāties, ko, piemēram, viņš varētu uzdāvināt kādam citam. Jo, viņaprāt, mums visiem taču visa kā pietiek. "Ja nu vienīgi kādu laba vīna pudeli vai labu grāmatu, vai mūzikas ierakstu. Viss! Tālāk mana fantāzija nesniedzas," viņš atzīst, starp citu, satikts, baudot izsmalcinātus vīnus veikala Hanzas vīni jubilejā.

Arī komponists pats priecātos par tādām dāvanām. Vienīgi daiļliteratūra mūziķi neinteresē, drīzāk kāds dzejas krājums personīgi no kāda dzejnieka vai arī kaut kas filozofisks, teoloģisks. "Kaut gan, par daiļliteratūru runājot – Jāņa Akuratera muzeja dāmas, beidzoties mūsu sadarbībai sakarā ar Jāni Ziemeļnieku, man uzdāvināja norvēģu rakstnieka Knuta Hamsuna romānu Pāns. Tur ir tāds personāžs – leitnants Glāns, kuram šogad Jāņa Akuratera muzejā arī tika veltīta Muzeju nakts. Knuts Hamsuns, kā zināms, ir viens no tiem, kurš ļoti iespaidojis tā laika Latvijas literatūru – Jāni Akurateru un Jāni Ziemeļnieku. Bet, ja godīgi, pirms piekēros Pānam, Knutu Hamsunu nebiju lasījis. Zināju, ka tas ir iespaidīgi, bet kaut kā nebija sanācis. Lai gan esmu ļoti liels grāmatu... nu jā, lasītājs, lai neteiktu – tārps," smeļ Juris Kulakovs.

Arī šā gada Muzeju naktī Juris Kulakovs bija sastopams Jāņa Akuratera muzejā (O. Vācieša ielā 6a Rīgā), kur Pāna valstībā viņš naktī pulksten vienos un trīspadsmit minūtēs viesojās pie leitnanta Glāna.

Starp citu, pērn savu 50. dzimšanas dienu talantīgais mūziķis nosvinēja tieši šajā muzejā, kur maijā izstādē Akcija pēc akcijas: Jānis Ziemeļnieks – Es eju bojā, iekārodams tevi četros muzikālos seansos viņš izpildīja savas oriģināldziesmas. Tas bija Ētera odējs – 16 dziesmu cikls ar Jāņa Ziemeļnieka vārdiem, kuru Jāņa Akuratera muzejs ir izdevis arī albumā, kur līdzās komponista balsij un klavieru pavadījumam dzirdama arī viņa meitas Justīnes Kulakovas spēlētā vijole un līgavas Kristiānas Balčus čells.

Ravējis un sienu gotiņai nesis

Nospēlējis jubilejas koncertu, Juris Kulakovs turpinās darbu pie jaunās bērnu operas, kuras pamatā ir Vizmas Belševicas jaunības gadu bērnu luga Patiess stāsts par Čingo Babu, Lielo Gliemezi un Jūras Karaļa bēdām. Tās pirmizrāde plānota 2011. gadā. "Nu, skatīsimies, kā būs. Tagad jau visiem ir sarežģīti, Kultūrkapitāla fonda budžets arī ir apcirpts," viņš saka un zina stāstīt, ka arī Nacionālajai operai šodien nav viegli un septembrī tā savus māksliniekus laidīs bezalgas atvaļinājumā. "Bet trīs

tenori [Nauris Puntulis, Guntars Ruņģis un Miervaldis Jenčs] šo situāciju izmantos, lai šajā laikā aizbrauktu pie Amerikas latviešiem. Viņi mūs ir gatavi pieņemt, un tad nu mēs visi kopā dosimies mēnesi garā tūrē."

Bet vasaru Juris Kulakovs plāno pavadīt savos laukos Līvānos, kur dzīvo viņa vecāki. Abi jau krietnos gados – mammai ir 82, tēvam 87 gadi, bet turas braši. "Jāpalīdz vecākiem piemājas dārziņā, jo... tik tiešām, nekādu jēdzīgu darbu šobrīd nav. Ir sarunas ar izdevniecībām par kādu skaņdarbu izdošanu, bet vispār izskatās, ka vasara būs ļoti, ļoti tukša."

Mūziķis atklāj, ka no lauku darbiem viņš nebaidās, gluži otrādi – tos pieprot un labprāt dara. "Visa mana bērnība pagājusi, palīdzot vecākiem lauksaimniecībā. Esmu gan ravējis, gan zemi racis, gan sienu gotiņai nesis. Visu ko esmu darījis, un tajā pašā laikā pa naktīm esmu mācījies spēlēt klavieres un akordeonu. Un tā nebija nekāda problēma!" viņš apgalvo.

Jūtas ārkārtīgi pagodināts

Par savām šābrīža sajūtām Juris Kulakovs saka: "Dzīvoju un priecājos. Priecājos un brīnos. Par dzīvi. Par to, kas ar mums notiek. Dzīve patiešām ir pārsteigumiem pilna! Jā, es nebeidzu brīnīties. Un, manuprāt, tā ir ļoti laba pozīcija – nevis sūdzēties un žēloties, bet priecāties un brīnīties. Jo viens no maniem mīļākajiem teicieniem ir – nekad nevar būt tik slikti, lai nebūtu vēl sliktāk. Kā nu mums te iet, tā iet, bet es tiešām priecājos, ka esmu Latvijā, un no savas valsts nupat esmu arī ļoti pagodināts."

Jā, patiesi, šis pavasaris talantīgajam komponistam sagādājis arī kādu īpašu pārsteigumu – 7. maijā Rīgas pils Ģerboņu zālē viņam tika pasniegts ceturtās šķiras Triju Zvaigžņu ordenis par izciliem un spilgtiem radošajiem nopelniem Latvijas mūzikā, par latviskās identitātes veicināšanu un tautas gara stiprināšanu.

"Šā ordeņa sakarā Muzeju naktī man bija saruna ar kādu jaunekli, arhitektūras studentu, kurš pieminēja kādu mūsu teātra režisoru, neminēšu viņu vārdā, kurš neaizgāja saņemt viņam piešķirto ordeni. Sākumā jauneklis bija šā režisora pozīcijā, bet tad es viņu pārliecināju. Galu galā šis režisors taču Latvijā ir dzimis, Latvijā ir ieguvis savu izglītību, Latvijā ir uzbūvējis savu karjeru, un tagad lekties pret Latviju... Manuprāt, šāda attieksme ir vislielākā nepateicība!" uzskata Juris Kulakovs. Viņš neslēpj, ka pašam gan tas bijis ļoti liels notikums un milzīgs pagodinājums. "Bez šaubām! Un arī milzīgs pārsteigums. Kad e-pastā un draugos sāka pienākt apsveikumi, man likās, ka tas ir kāds aizkavējies aprīļa joks. Bet tad pienāca Valsts prezidenta kancelejas vēstule, ka man jāierodas saņemt Triju Zvaigžņu ordeni... Jā, es lepojos! Un jūtos ārkārtīgi pagodināts! Noteikti!"

Neatkarīgā Rīta Avīze Latvijai . - Nr. 122 (2009, 28. maijs), 22.-23. lpp. : ģīm.

<http://www.lursoft.lv/library?form=NRART&articleid=3901990>